

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

A MEXIC ELS TREUEN

—I què en farem de tant remat?

—Repartir-lo... als veïns.

Dos jutges

Quasi al mateix temps, per estranya coincidència, ha mort el bon jutge Magnaud i el famós Isasa, aquell altre jutge nostre, que a Belmonte condemnà a dos pastors per l'omicidi d'un company seu, que gràcies a Déu disfrutava de bona salut.

El fet es presta a consideracions saboroses i la Premsa no desaprovava l'ocasió de fer-les.

A Magnaud l'acompanya a la tomba la benedicció de tots els que el conegueren o sentiren parlar d'ell.

De l'Isasa hem llegit en un setmanari, que donava compte del seu decés:

—Descansi en pau... si pot.

Isasa i Magnaud, en efecte, són els dos pols oposats de la intel·ligència humana en aquesta activitat transcendent d'administrar justícia.

L'un trobava culpables i delictes on no n'hi havia.

L'altre declarava en consciència innocents a molts que la llei carregava i aclaparava de responsabilitats.

Quin dels dos servia a la societat més acuradament, complia millor el seu deure?

El poble que anomenava a Magnaud el bon jutge i que es va esgarriar davant la tragèdia de Belmonte, ha sentenciat la qüestió.

El bon jutge no és el que aplica la llei d'una manera mecànica, sinó el que la interpreta misericordiosament i l'amoïlla a les necessitats dels homes.

La llei no és un Déu implacable a qui es degui adoració i culte i sacrificis humans.

La llei no ha estat escrita per aterroritzar als pobres i als desgraciats, sinó per a protegir-los, per a defensar-los.

Així ho va entendre Magnaud i per això els humils ploren sobre la terra que embolcalla la seva còrpora.

No ho va comprendre del mateix modo l'Isasa i per això li diuen les seves víctimes:

—Descansa en pau... si pots.

Persecució religiosa a Mèxic

Els catòlics de tot el món fan grans escarafalls i s'esgargamellen cridant contra el Govern del president Calles per les sàvies mesures que pren per assegurar la llibertat religiosa a Mèxic.

A Mèxic no entenen la religió com ací.

La religió a Nova Espanya és un afer de consciència, és una emoció individualíssima i no un monopoli industrial i menys una obligació de l'Estat.

Encara aquesta emoció, aquest sentiment, en els països nous, com Rússia i Mèxic, es tendeix, no a destruir-lo, sinó a destriar-lo i depurar-lo i fer-lo evolucionar i fondre amb el sentiment estètic.

En escrivint els bolxevics al frontispici dels temples que la religió és l'opi del poble, atacaven la superstició, combatien el fetixisme i el fanatisme, el clericalisme plutocràtic i simoniàc, no el sentiment religiós.

El sentiment religiós és respectable. No solament és respectable. És desitjable. Hom l'ha d'inculcar a la joventut. Hom l'ha de conrear a les escoles, a les associacions, a tot arreu.

Sense un sentiment religiós de la vida, del treball, de la natura i de la sociabilitat no hi ha ciutadans possibles, ni homes que siguin dignes d'aïtal nom.

Això és el que pensen a Mèxic, i per a fomentar la religió el primer que fan és acabar amb els explotadors de la mateixa.

Déu, el Déu dels governants mexicans, que és el nostre; el Déu d'en Calles, que és la justícia, que és la bellesa, que és el bé, no necessita culte, ni temples, ni sacerdots.

Es a dir, sí que en necessita. Cada home ha d'ésser un sacerdot, cada consciència un temple d'aquest Déu; cada acció nostra un homenatge retut a sa grandesa.

No ens deixem, doncs, enlluernar, enganyar per les apariències i no pensem que el que es fa a Mèxic és perseguir la religió.

La religió és una cosa i l'Església catòlica una altra.

Hem de distingir entre Déu i els seus pretesos ministres.

A Mèxic no volen l'Església a sou de l'Estat, vivint parasitàriament del pressupost i constituint un Estat dintre de l'Estat.

No volen vida monacal i frares estrangers, abassegadors de la beneficència i la instrucció, fabricants de licors i de xocolata.

No volen tenir els cementiris i el matrimoni, la vida i la mort, intervingudes per clergues.

No volen que aquests siguin amos d'edificis i de terres, de latifundis i grans propietats.

Volent la religió lliure, el culte lliure, la consciència lliure.

Volent, en una paraula, i si val la frase, desamortitzar el cel i emancipar a Déu.

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama Internacional

LA BATALLA CONTRA LA INTERNACIONAL NEGRA

Mèxic es troba sotregat per la internacional romana. La gent de sotana ha entaulat la lluita contra la civilitat. Però el romanisme negre decau. El president de Mèxic, i els obrers, i totes les persones d'idees i esperit lliures, s'han alçat contra la internacional de Roma. Hi han hagut fins esbatussades en la capital republicana. Els darrers espeternecs es fan sentir de tot el món. La Cúria s'ha adreçat als governs d'Anglaterra i Estats Units, sobretot i insistentment a aquest darrer, per a que els ajudi. Els diplomàtics del Vaticà cerquen la manera de donar una sortida airosa a l'afer. Mes tot és inútil: tot el que detenen les comunitats religioses de la nació—proclama el Govern—és expoliat del poble per temença a la bona fe. Tot perteneix, doncs, a la comunitat mexicana. Prou mercantilisme diví.

La batalla és perduda per a la gent de sotana. Hi ha, però, un esperançament: que els Estats Units, que cerquen sempre bronca al Mèxic per a posar-hi els peus—i no treure'ls—en les regions petrolíferes, intervinguin en l'afer. Mes el front únic de tots els esperits lliures, és cosa feta contra la Internacional Negra. I totes les combinacions dels diplomàtics del Vaticà s'estrellaran contra la fermesa del bloc puixant i la raó dura: "és una qüestió interior del Mèxic".

Un auguri només a formular: que sigui el començament d'una sèrie internacional de batalles, després ja parlarem de la dictadura de dreta, d'esquerra o del seu rebutjament.

EL CARTELL OCCIDENTAL DEL FERRO

Si no hi ha altres complicacions, a l'agost serà signat el pacte constituint el cartell occidental del ferro entre les indústries de França, Bèlgica, Alemanya, Luxemburg.

El cas no tindria cap importància si no es tractés de contèndir i barrar el pas a les forces angleses i americanes per sobre de la política internacional de França.

La guerra passada fou animada principalment per les forges franceses. I l'ocupació del Ruhr fou feta per a desballestar la metal·lúrgia alemanya, amb bon acord de l'Anglaterra. I ara, precisament quan Poincaré, l'home del Ruhr i de la guerra, és altre cop en el poder, el cartell del ferro s'anuncia.

Es veritat que la política internacional de la França ha canviat i que l'Anglaterra ja va sola, mes si el cartell del ferro es realitza, és l'ofensiva industrial contra l'Anglaterra que començarà.

UN ALTRE COP DE FORÇA

L'Anglaterra i la Itàlia volen partir-se l'Abissínia... Per sort i dissort l'Etiòpia fou admesa a la Societat de Nacions. Mes entre l'Anglaterra i la Itàlia hi ha la França, que també hi vol part o bé impedir-ho.

L'Etiòpia, a qui perteneix de dret l'Abissínia, esperonada per França, protesta al Consell de Ginebra contra els acords presos per la Itàlia i l'Anglaterra, concernint l'Abissínia sense consultar-la tampoc.

Un altre debat a Ginebra: la França contra aquestes altres dues puixances. Com acabarà el cas? Segur, segur, que no s'acabarà com el de Corfú: en Mussolini no té fons, i ara es tracta de França.

Mes no hi ha dubte, però, que quan hom diu que els altres Estats no tenen gran cosa a fer en el Consell de la Societat de Nacions, tenen raó sobrer. Fora d'aquestes puixances que volen dominar-ho tot, qui té necessitat de recórrer a la Societat?

LA III INTERNACIONAL

Zinowief, desbancat a Moscou, cerca un lloc per a esmerçar les seves activitats. Encara és, però, ara com ara, president de la III Internacional. Mes aquest organisme ja no afavoreix gaire al Govern rus. Ara es parla de traslladar-lo. On? Qui sap! De totes maneres, és igual. Molt segur que farà cap a un país d'Occident. Pel cas és el mateix. Des d'ara endavant serà el braç esquerre de Moscou, així com fins ara havia estat el dret. Serà un bon eufemisme per a prestigiar la seva independència pel que té relació amb Moscou. I també un bon subterfugi per a allunyar al Zinowief. Al capdavall, però, no seran pas els pobres afiliats qui hi guanyaran: sempre seran víctimes de la política i sacrificats per ella.

Els dos captaires

En Joan tenia vint-i-cinc anys i havia estat obrer d'una fàbrica de filatures. De petit el posaren a les màquines de filats. Més tard, quan ja fou més gran, el col·locaren a les metxeres, d'on no sortí fins que li digueren que havent-hi molta crisi de treball, es veien obligats a prescindir d'ell fins que la situació millorés.

Passaren setmanes i més setmanes, sense que vingués cap bona nova. Els estalvis s'havien acabat, i la fàbrica seguia tancada. Llavors en Joan es decidí a cercar feina, fos del que fos. De primer, es llogà per mosso d'una casa de pagès, però com que no sabia llaurar, cavar, ni fangar, el despatxaren ans de què acabés el mes.

Estigué molts dies rodant d'ací d'allà, demanant feina per tot arreu, mes el refusaven dient que no tenien necessitat del seu treball. Després d'estar tres dies sense menjar, determinà captar, per no haver de robar, però tothom li feia, si fa o no fa, aquesta resposta:

—Tan jove i teniu l'atreviment de demanar caritat? Arri, allà, gandul, a treballar com mil dimonis.

L'endemà el treballador, i honrat Joan, feia de lladre.

Era un migdia de juliol. Cansats de trescar per la carretera plena de pols, i amb una calor que asfixiava, determinàrem saltar un marge per internar-nos per dins una espessa arbreda que hi havia prop del Ter. No feia pas cinc minuts que caminàvem pel mig d'aquell ombratge agradós, quan una oloretta d'estofat ens féu obrir desmesuradament els forats del nas. Al traspasar un reguerot, vegérem un petit embassament d'aigua, amb algunes peres i préssecs en fresc. Més enllà una cassoleta amb patates, carn fulles de llover, feien la xup-xup.

No gaire lluny d'allí, un home d'uns cinquanta anys, vermell de cara, i amb una barbassa no pentinada, llegia amb vera fruïció un llibre de Tolstoi. Nosaltres ens hi apropàrem per conversar, i descansar un xic. Aquell home d'aspecte rústec, alçà el cap malhumorat, per esbrinar qui era l'intrús que l'anava a molestar. Començada la conversa, se'ns mostrà franc i simpàtic, explicant-nos, amigalment, la seva manera d'ésser i de viure.

—Jo—digué—, tota la vida que he estat obrer i comunista, i per això no treballa.

—Però, escolteu. El comunisme, precisament, voldria que treballés tothom. Per tant, vos esteu en contradicció.

—No, senyors. Jo no estic en cap contradicció, perquè si no treballa, és per això, perquè no treballa tothom.

—No us fa vergonya demanar almoïna trobant-vos sa i bo?

—Per ventura se'n donen vergonya ells, els rics, de no fer res, a més gastant un capital amb querides, joies i luxosos palaus, mentre que l'obrer no pot anar vestit, ni pot menjar com li pertany, al mateix temps que ha de viure dins d'infectes barraques.

—I si un dia es cansen de fer-vos caritat, com ho fareu?

—Si es cansen, pitjor per ells, perquè llavors m'ho prendré. Si tots els homes fossin com jo, o bé treballaria tothom, o bé no faria res ningú. EUDALD PLANA.

BANYS

Com la calor al mes d'agost apreta, és cosa natural, sia al mar, en banyera, o bé en piscina, anar a prendre banys.

Qui té diners va lluny, qui no en té es queda allí on viu, resignat,

per anar a banyar-se a primera hora o, millor, cap al tard.

La qüestió és remullar-se una miqueta, que amb la calor que hi fa, no fóra estrany que ens pervingués un dia un atac cerebral.

El cervell ja fa temps que no ens funciona com té de funcionar i mancat d'aliment i d'exercici, el pobre es va assecant.

Els pensaments que en ses meninges bullen, dona's sovint el cas de què no pot deixar-los sortir a fora, per els perills que hi ha en dir segons aon, ço que hom pensa, amb tota ingenuïtat;

la premsa del seu gust que li servia de pa intel·lectual, quan arriba a ses mans només té crosta; de molla no n'hi ha, car la Censura diu que és indigesta pels cervells delicats,

i vol que el nostre pa de cada dia, el nostre bon company, el "diari" que abans tenia idees, sia un pa ben torrat,

d'aquells que sols serveixen per fer les sopes als vells extenuats.

Amb la calor que molts portem a dintre i la calor que fa, enguany és una cosa necessària l'anar a prendre banys;

i a qui anar-hi no pugui, li aconsello que no s'adormi pas, i procuri donar-se alguna dutxa sistema casolà,

agafant una bona regadora i tirant-se aigua al cap, per tal de refrescar la cervellera, si vol estar bo i sa,

i poder digerir un altre dia l'aliment cerebral que tornarà a tenir, quan menys ho pensi, a l'abast de la mà.

Jesús, era Jesús, i sovint deia al poble predicant: "No sols de pa viu l'home", referint-se al pa material.

Ço que és més vell que anar a peu, ho sabem els nostres governants, i farà que ens aixeqin la "dieta el dia menys pensat, deixant-nos menjar pa, llonguets i coca fins de gustos estranys.

Llavors sí que caldrà tenir mesura als cervells delicats, per no exposar-se d'una fartanera anar a cà'n Pístraus!

Jo, pel que pugui ser, procuro ara prendre sovintet banys; després, quan altra volta menjar pugui el meu pa intel·lectual, avesant-m'hi aniré de mica en mica, fins que pugui a tot drap, sense perill de cap ensopegada, fer la vida normal de l'home sa que viu i sent i pensa amb tota llibertat.

FLOK.

F. GIRBAL JAUME

Presons d'Europa

Primera sèrie

Ptes. 2

En Premsa:

Segona sèrie de

PRESONS D'EUROPA

LA CARICATURA A L'ESTRANGER

Prestant ajuda al franc (De The Sphere)

L'atemptat frustrat contra Primo de Rivera

Reproduïm textualment de la "Hoja Oficial" la versió que les autoritats donen de l'atemptat que dissabte darrer es va cometre contra el general Primo de Rivera.

Diu la "Hoja Oficial": "El conductor del automòbil de servició, Juan Flores, que iba detras lo lanzo contra el agresor, atropellandole y causandole fractura de la tibia y peroné de la pierna derecha, siendo detenido por el inspector don Francisco Román y cuatro agentes más, que lo llevaron en seguida a la Jefatura de Policía.

El agresor se llama Domíngo Masachs Torrente, tiene 34 años de edad, natural de Barcelona, y trabajaba como obrero en la fábrica de los señores Vidal Hermanos, de Sallent, de cuya población vino anteaeyer con objeto de realizar su propósito, según ha declarado añadiendo que nadie conocía su plan y que no tiene cómplices.

El Masachs fué trasladado al Dispensario del Puerto, donde se le hizo la primera cura, siendo conducido, como preso e incomunicado, al Hospital Clínico.

Tiene antecedentes anarquistas y está fichado como tal, pues hace medio año salió de sufrir condena del penal del Puerto de Santa María, donde estuvo preso por atentado a la guardia civil, en el año 1917.

El inspector citado y los agentes Andrés Fernández, Santiago Roca, Eduardo Quintela y Manuel Morgade han sufrido diferentes erosiones y golpes en la lucha para detenerle, sufriendo Roca una mordedura en la mano que le produjo el detenido, y Andrés Fernández probable fractura de una pierna.

La policía continúa sus gestiones para reunir todos los datos y antecedentes del hecho."

Llinàs del Vallès a Santiago Rusiñol

Avui i demà, Llinàs del Vallès tributarà un gran i digne homenatge a Santiago Rusiñol, al nostre immens "Tiagu". Després del gran homenatge de tot Catalunya, a Sitges i al Parc de Barcelona, aquest serà el més bell de tots. Entre les moltes festes que a honor seu es

EL MONSTRE MARI

- Diuen que al mar hi han tants monstres que fan por. - Doncs, miri, a mi me'n fan més els de terra.

celebraran, es representarà, en un envelat aixecat exprofés, les seves obres "L'hereu escampa" i "El pintor de miracles", se li donarà un vermú d'honor, i això és el més important de la festa, es donarà el seu nom al carrer més cèntric de la vila.

Veus ací un bon homenatge, un altre homenatge ben digne d'en Santiago Rusiñol.

La solució dels deutes de guerra?

El president Coolidge ha manat al secretari d'Hisenda dels Estats Units, Mr Mellon, que s'entrevisti amb els homes d'Estat europeus, per a tractar de la situació financiera de llurs països respectius, perjudicats per la maleïda guerra de l'any 1914, que empobrí a tot el món.

Jo si parlés amb Mr. Mellon, li proposaria contestés al president Coolidge, que als Estats empenyats amb Nord Amèrica els hi és impossible pagar, havent de perdonar-los-hi els deutes, a fi de què llurs nacions puguin restablir-se i fomentar el treball, derrocat la misèria que s'ensenyoreix de tot el món. Als americans, perdonar els deutes aquests, no els hi és res, ja que, quan la guerra, llurs caixes de cabals s'ompliren d'argent i or. Que pensin els americans que sa existència és deguda a un home europeu que, arriscant sa pròpia vida i a dels que l'acompanyaven, descobrí aquell país que més tard s'havia de convertir en usurer d'Europa. Tenen prou comprensió els americans per no continuar ostentant el títol d'usurer. Jo crec ben bé que si Mr. Mellon sap fer-se càrrec de la misèria que hi ha arreu, proposarà el perdó, i tot el món, amb aital motiu, celebrará festes per la gràcia que sols pot fer un cor noble i de sentiments altament humanitaris, com el dels americans. Tots som germans, i plegats hem de formar la simbòlica cadena de la unió fraternal. ARIAS CARDONA.

REPICS

Sols a Badalona hi ha quatre mil obrers que no treballen. A Mèxic s'estan espolsant tots els frares, monges, etc. Bona, bona és la neteja que està fent el president Calles. A quinze mil milions ascendeix la fortuna immobiliària del clero mexicà de què s'ha apoderat el Govern. A quinze mil milions? Pobrets! Valentí de Pedro ha estrenat amb èxit "El veneno del tango", al teatre "Barcelona". Valentí, tu sí que ets "Petru". Un roc de les pedreres de Montjuic ha aïfapat un tramvia de Cà'n Tunis. Serà per a venjar a en Gaudí? No ens aixequem els homes contra els tramvies i per això s'aixequen les pedres. A Zamora s'ha descobert una fàbrica de llonganissa de burro.

IN TROS DE PAPER.

Tres nogets.

Lo mes gran. - Jo ara faig festa totes las tardes y poter tindrem xala y anirem a fora! Lo mitjà. - Jo cada tarde vай a passejar ab lo papa! Lo petit. - Jo cada dia menjo titl!

Al últim jo t'hi olorat Ensumant per tots los tons, Ingles de front culolat: Y be' jom estàs? g'rempat? M' en alegro; aquí to's bons. Com que tu es dels que han fugit Del Aziàtic ceterano?

Lo telégrafo. De fora. - Com esten? De dins. - Noy gran molt all, noya gran, Floria; de més aquí bons. La familia de fora reb un despiau que dia: Lo noy gran malalt; la noya gran morta... y surten pel carrer del poble escandalosament a Barcelona a cada casa s' en moiran dos.

Està que f'compassió; Sembla un besflek del Falcó.

En Bunyega es per Vic, Son fora en Sàntal y 'l gos, Y basta el gran Lopez j'o 'l flich! Y axó que en quant a bonich, Noy, ens afana a tots dos. Tu, com salíric brillant, Que per l' epigrama 'l dona, Al fugi has sigut constant Y has dit: per l' estil picant Res com l' aygua de Argentina.

Barcelona 28 Agost 1865.

PAPERINA DE CONSELLS ANTI-COLÉRICHS que donem de franch al nostres suscriptors dels dos ss.

A las solteras: que s' distreguin vestint Mares de Déu lo menos fins a Nadal, perquè a la quenta lo terrible es de aquells que buscan las casadas. A las casadas: que procurin portar las calzas mentre estan entre cosaltes lo foraster exporadich, pues aquel bon senyor, ab tot y tenir un ramal de anys, sembra que es millor s'aficiat a las fanaltes.

Comprensión hidropática municipal y venal contra lo cólera

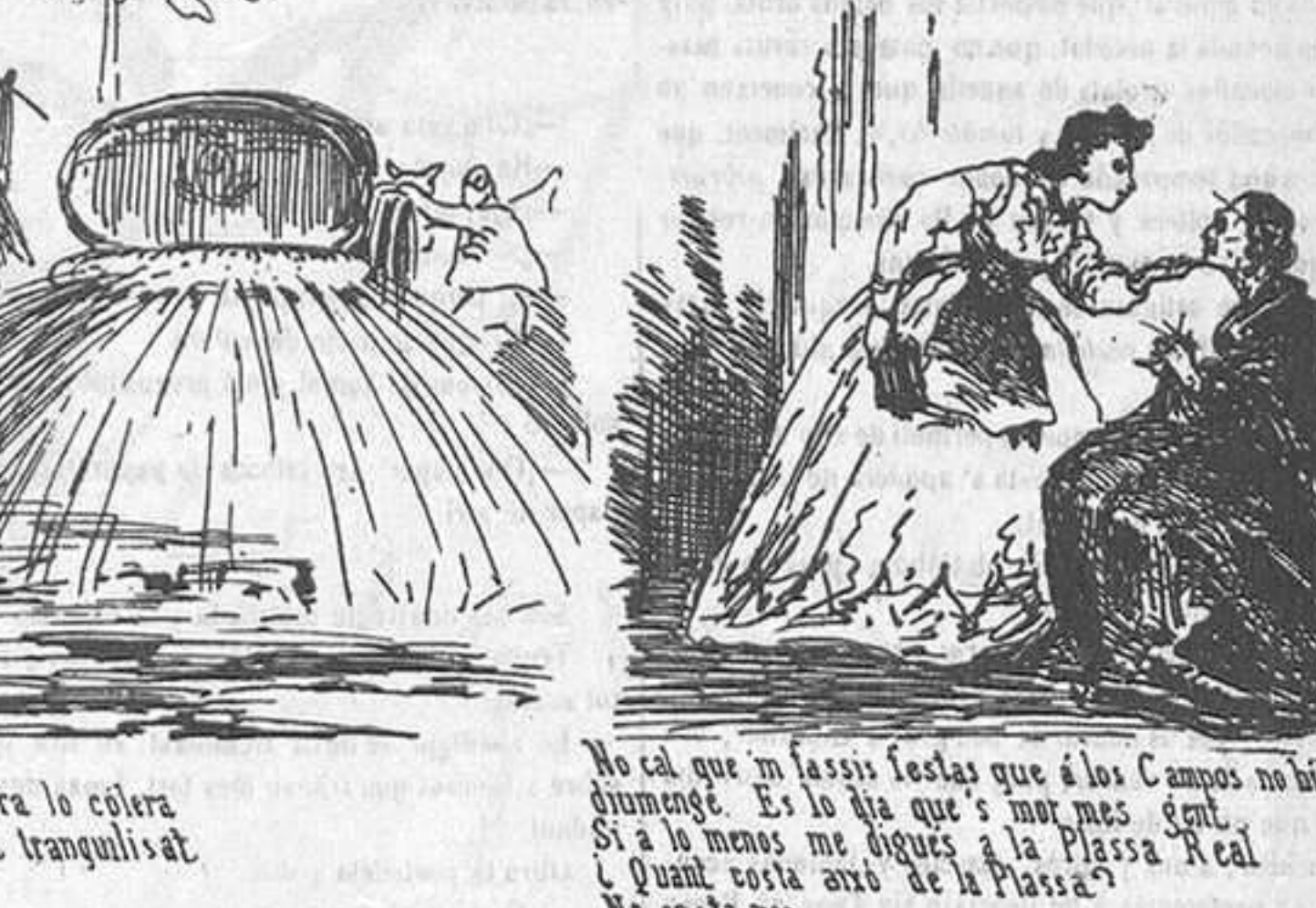

No cal que m' lassis festes que a los Campos no hi aniran cap diumenge. Es lo dia que s' mor mes gent. Si a lo menos me digues a la Plassa Real que quant s'asta ont de la Plassa? No costa res? Res?.. Vaya senar que no callarías may!

Després que parlés de aquests malalties, Don no m'ha tingut en retret, fixa cremar la familia de San Roca.

Después que parlés de aquests malalties, Don no m'ha tingut en retret, fixa cremar la familia de San Roca.

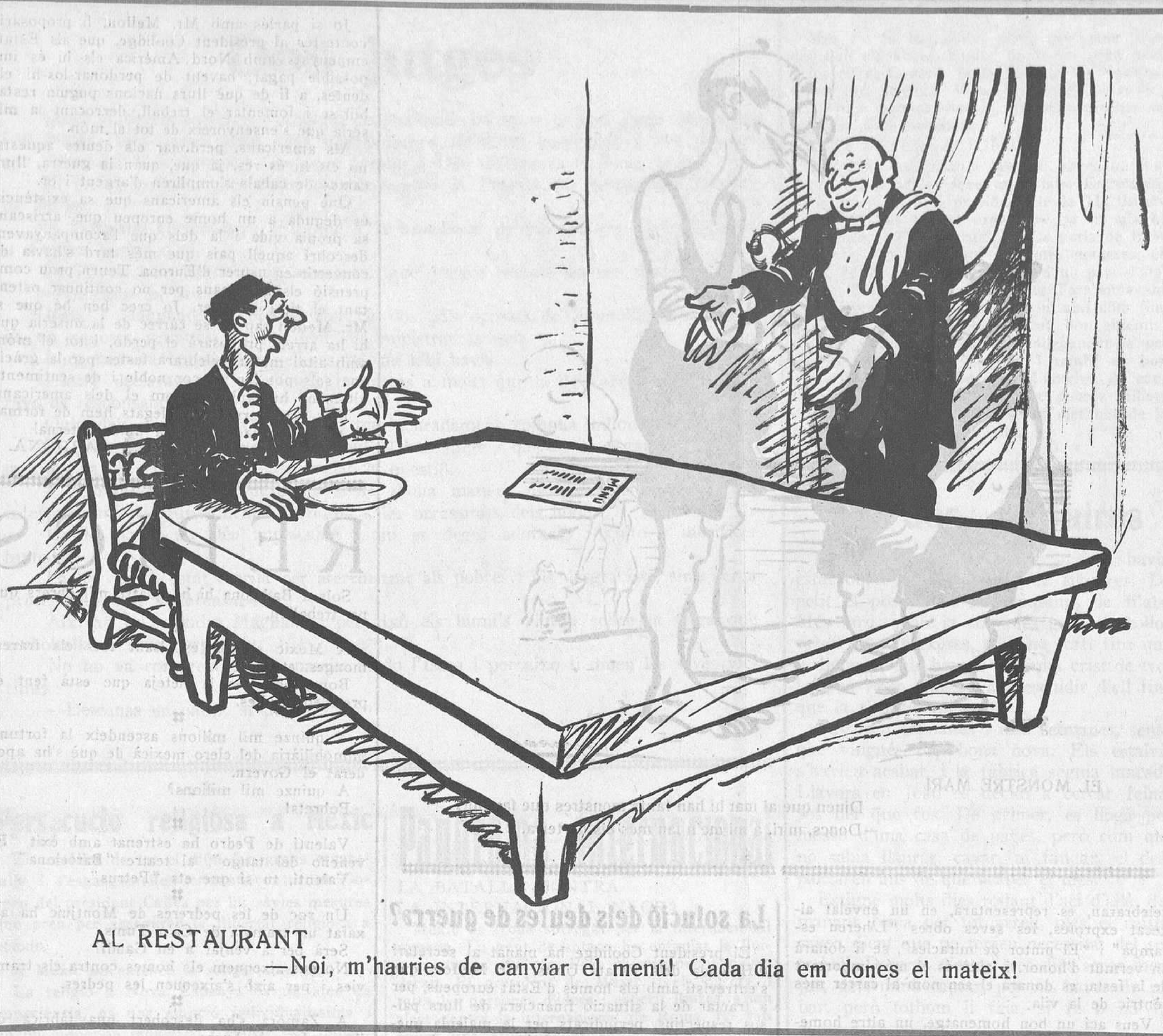

Ta bona que està exporandua cues dia mes Dulcitasas. Mía'it! ha fent m' que hater... En diendes que el S'horris estó contento... y sobri vides de fióche. Ay quita suerta! Ay lo diesta ye: Si yo no encuentro una casa... así... que l'engan l'arra, me fondere lo mismo que una cantada. c'abes?... cap per ball.

Noya deus de lan luxu, mira que hem de procurar per la familia y ara necesito economisar. Economisar e perquè? Perquè interesso en una fàbrica de... de obiectes de luxu. Ay, Papa! m' en regalaaaa?

Aquels barrell ara s'estilan a Londres i això que illi lo fas es millor que lo nostre. I demes nosaltres e que nos haurem de guarnir lo barrell de 'Numeras'!

AL RESTAURANT

—Noi, m'hauries de canviar el menú! Cada dia em dones el mateix!

Burro, o el que sigui, la qüestió és menjar.

A Montesanto (Santander), un boig, de boigeria mística, ha asserrat el cap a una filla seva de dos anys, per inspiració de Déu.

Que li facin a ell el mateix, a veure si es cura.

Les dones han sortit a Mèxic en defensa dels clergues expulsats per en Calles. Què els hi donen?

Ha estat posat en llibertat l'Eladi Gardó. Ho celebrem.

El Papa ha excomunicat al president Calles. El que dirà en Calles: —Tu m'excomuniques, jo t'expedeixo o despedeixo als teus sacerdots. Estem en pau.

Suzanne Lenglen guanyarà 100.000 dòlars per jugar a pilota en unes exhibicions que no passaran, en conjunt, de quatre mesos.

Es veu que això dels estudis ja no produeix res. El millor és passar-se la vida jugant.

Un home ha matat a la seva filla, al·legant que Déu li havia manat.

Però és que certes ordres no les obeeixen més que els salvatges!

El nostre amic Angel Pestaña ha escrit una obra teatral que a mitjans de setembre veurà representada en un teatre de la nostra ciutat.

Li desitgem un bon èxit, que bé se'l mereix.

L'obra d'en Pestaña de què hem parlat més amunt, es titula "Este es el mundo". Deu ésser un embollic, doncs.

Volent augmentar la jornada de treball. En protestem amb totes les nostres forces, perquè això és una odiosa arbitrarietat.

Primer és necessari repartir el treball entre els que estan en vaga, i quan tots treballin, quan no quedi un obrer sense feina llavors ja en parlarem.

Diuen que, en qüestió de treball, hi han molts llocs vacants. Això passa a França.

Aquí a Espanya, en canvi, per a poder tre-

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Imprenta LA CAMPANA I L'ESQUELLA
Carrer del Olim, 8: Ciutat

4 UN TROS DE PAPER

A las veus: que qui dia passa any empeny
Y a totes en general: que no portin los baixos bruts, puix es molt recomanada la netolat; que no comprin vestits massa vells, ni mocadós violats de aquells que 's conreen ab lo nom de mocadós de *pebrats y tonadetes*, y, finalment, que s'abstinguin una temporada de donar *carbones y pebrats*.

Als mascles, solters y viudos no 's recomanen res per abuy, perquè no se 'n mor un per medecina.

Als casats que estiguin bé ab la dona, perquè 's metjes recomanen molt las *castelles*, com un dels aliments més sans.

Al que 's digui *Jesé*, que no permeti de cap modo que li diguin *Po*, perquè quant aqueixa s'apodera de una familia ja pot dir que oli li ha caigut.

Als *Pius*, que las maninguin ab tot hom, puix no hi ha res com la tranquil·litat d'esperar.

A lo *Tito* li aconsellem que no *toqui*, perquè esta brodat, que 's venen de fora hi estan com focs artificials.

Als *negles*, que 's donen de bon grat a *Gubernal*, curtal de que no 's dexen veure, puix que 's sustos avuy dita son pilgura que un tip de ligas.

Y per acabar a uns y altres, mascles y famellas aconsellem que ab preferéncia a tot llegiran *Un Tros de Paper* y las revistas musicals de *la Diari de un Bruit*, tota vegada que un dels millors preservatius contra això *estacional* es lo fesse un bon paño de riure.

BONAVENTURA GATELL

La gent titu que no va a los teatrets del passeig de Gracia perquè es mal lo aire de la nit.
La gent sen va de nit a sentir la musica de la plassa Reyal, perquè diu que es bo distraures.
Mes valdria que diguessin francament que la musica pagant emmalalteix y de franch cura.

—Fassin lo favor de cambiarme aqueixa pesseta que m'va donar ahí, perquè es falsa: se ha tornat negra...
—No es falsa, no es falsa, es que li ha galat lo còlera y quant hagi passat, se tornara a posar blanca.

—Diu que hi ha còlera a Madrid?
—No pot ser: que allí hi ha la reyna.
—Oh es que ara la reyna es fora.
—Ahí, donchs pot ser sí: Mira lo pillu, com se 'n apropia!

Lo *Telegrafo* nos ha demostrat palmariament que los que fujen de Barcelona no tenen por, sino temor.
Ja nos semblaba a nosaltres que una deserció tan gran de bruts barcelonins no podia atribuirse a que fossin poruchas!

Ara sí que podem dir ab tota la boca: los descendents de los valentissims almogàvers, no estan esporguats, sino atemorissats.

[Això es gloria!

Lo *Comercio de Barcelona*, per sa part, se empeña en demostrar que los que fugiren precipitadamente antes de liberheri res, no tenían temor sino por, y per això se dirigeix a lo *Telegrafo* replicantli tot sório.

—Home, senyor *Comercio*, deixiho córrer y digurallo de: «Passa bon per bestia yosta».

Quins diferencia hi deu haver entre un que 's mor de por y un que 's mor de temor?
Lo diable que ho averigui!

—Mare: com es que aquel Còlera encara no es oficial?
—[y]! que vas depressa! Ton pare fa disset anys que es sargento de carabineros y no ha pogut aconseguir que 'l on fossin!

—En que se sembla lo còlera a un sabater?
—En que pren peu.
—En que se sembla un cinyter a una cremallura?
—En que cou.

¿Saps qué es això? Que aquest Còlera no deu tenir amichs en lo Ministeri.

—Com está això avuy?
—Ha pujat.
—Ajá, m' en alegro!
—As en alegro!
—Sí, perquè havent pujat, vendré y guanyaré.
—Miri que jo parlo del còlera.
—Dimoni de home! Jo li preguntaba per lo paper consolat!

—Que paper? Ara tot hom fa papererías, y no necessita paper de altre.

Son las quatre de matí y fa un grisó d' alló fort. Trunca un home a casa de un apotecari y torna a trucar tot escantit.

Lo escultori se llevava tremolant, se tira una leviteia a sobre y sentint que truncan mes fort, baixa descais y esgrimbant.

Obra la portelleta y diu.
—Que volia?
—Me sabria dir se es plata això que he trobat?
—Pero, home, per això me ha fet llevar?
—Que es pensa que m' interesa poch lo averiguar?
—Vagat al diantre! (*Fanea ab rebolada y s' en torna al llit estoradament*)

—Aquesta nit deu haver apretat lo còlera; perquè en un no res han trucat tres cops a ca 'l apotecari.

—Senyor meje, quant es mes fici de agalar lo còlera?
—Antes de teurelo.
—Ay! jophres de nosaltres, que a casa no 'l tingal!

—Diu que ja no hi ha zarzuela?
—Ay, que may. Los abonats reclaman los diners y la empresa no 's els vol tornar.

Veji sí vol mes zarzuela.

Segons ha reparat lo *Diari*, en lo *ensanche* no hi ha còlera.

—Que ho deu fer que no hi ha metjes en lo *ensanche*?
(Saben que mes que lo còlera m' crema haber de dir *ensanche* parlant en català?)

Lo *confes*. —Digas, quins es la cosa mes necesaria per confortarse?
Lo *prentent*. —Haber pecat.
Lo *confes*. —Tens rahó: no hi habia pensat may.

REFRANS ADOBATS.

De 's que fugen, alguns estan malament.
Ab la escusa del còlera, los deutors s' escapan.
Si vols estar ben servit, traia la grossa de Madrid.
Ab palla y temps se fan *mitfaygas*.
Qui no vulgui pòls, que s' vagi a tirar al mar.
La por guarda a la sinya y al còlera.
En lents de fam no hi ha pa tou.
En la terra de 's cegos, lo borni es director d' orquesta.

SÍMILS.

—En que se sembla lo còlera a un sabater?
—En que pren peu.
—En que se sembla un cinyter a una cremallura?
—En que cou.

GEROGLIFICH.

Per la mare de *Des* de *Agost*, a las set ja es foch.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara diem.

E. R. — *Casimir* Miralles.

Barcelona, 1865 — Imprenta de *Sarcis* Ramires y Compañia, Casap de Escudellers, número 4.

NUMERO 16. I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona). DIJUMENJE 3 SETEMBRE 1865.

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ,
Carrer Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.
LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR,
Carrer Ample, 26, y Ramal del Mig, 30
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA
Al mes 1 reb.
FORA DE BARCELONA
Trimestre 3 reb.
SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.
(Si Deu vol)

LA SUSCRIPCIO CONEXHA SEMPRE lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

DE ALLÓ MATÈIX.

Donchs que voten que parlem de l' immortalitat de l' anima o del moviment continu? No pot ser: ningú ens escultira.

Barcelona té la conversació mala; patix de diàlech epidémich y ens lo ha encamentat.

Antes se parlava de tot: de pesetas falsas, dels drets de 'l vi, de las elecciones, de las modas del ivern vinent... para ja s' ha acabat alt!

Ara tot es còlera y mes còlera. Se parla de los passats, de lo present y de los que poden venir.

Vosté ven passar una recua de barros molt liarga y al últim pregunta a un company:

—Quantis hi deu haver?
—Avuy treia set (salsa ell), ab calrose cristaras. Se pensa que vosté no parla dels burros, sino dels morts. En una casa se trastornan perquè han vist passar dos vollos lo cumbregar y etclaman.

—Sí, sí, bé poden dir que no hi ha res (Com si no vejessem que a cada punt surt Nostramo!)
Al mateix temps en una altre casa diuen:
—Això deu anar molt malament; perquè antes sentiam tot sovint lo cumbregar y justament ara no 'l sentim may: se coneix que los *drules* haver donat ordre de no tocar la yama anota pera no acabarnos de espantar mes.

Escollintse vostés maleiros a la gent: escollintse

Los crononistas

—Li dich que pochos periodos hi ha mes hermosos, desde lo punt de vista de lo estudi economic. Despres de la crisi monetaria, es la industrial! seguit, y apenes la gent s'interditer a la ciencia se abandona a la desastrosada proccedencia de la classe proletaria.

—Malibus, eh?
—Passa. Malibus... [Oh] però jo millorant molt!
—Res, veurem. Lo cor es que lo mal no progressa y jo estich de mal humor de por de perdre cinch anys de estudi.

—Animis, home, animis. Lo còlera correspondrà a lo que licitament pot demanar: lo contrari no pot ser, peria anti-económich.

Dos minyons

—Ay! sí sí en Carloti li agafaba alguna cosa, quedaria jo?
—Y jo que sempre estich ab un salt al cor per en Tintó!
—L' ay passat no ens varem casar pera deixar passar la quinita; aqueix any pel ditats còlera... [jo] 'l segur que es res troch seri!
—Sí, [jo] no a la mentes sap de cert que t' any vinent, si seso vinas... d'allonsai. Je sí que se de pláguer